

Oberczián Géza

Táncdalok

Night Fever / Éjszakai láz

A dobos hosszan pörgetett a cintányéron, majd az ütőket feldobta a levegőbe, ügyesen elkapta őket, miközben széles mosolyt villantott a tömegre, és az utolsó taktust lassítva ütötte ki a dobbon. A gitáros lefogta a záróakkordot, meghajolt. Az énekes egy hirtelen mozdulattal kitérte karjait a közönség felé. A hirtelen jött csendben egy pillanatra csak a táncolók csoszogása, lihegése hallatszott, aztán kitört a taps. A zenekar új dalba kezdett. Híres táncdalokat játszottak, retró koncert volt a szálloda bárjában. A színpad fényében izzadt arcok és felhevült tekintetek csillogtak, összefonódott testek kavargottak, a terem többi része sötét volt. Csak a bárpult lámpái adtak némi félhomályt.

Gábor nem tudta levenni a szemét a szomszéd asztalnál ülő lány arcáról. A tökéletes harmóniát látta megtestesülni, a mosoly tiszta volt, a tekintet nyílt, hatalmas szemek. Az ovális fehér arcot sima sötétbarna haj keretezte, ahogy kecsesen megpihent a jobb kezén, amin könyökölt. Gábor úgy érezte, a lány vonzereje szerte árad a mulatóban, leküzdhetetlen, mint a gravitáció, a sóvárgás szinte fáj, a lába önkéntelen mozdulatot tett, indult volna hozzá, végül ülve maradt. Lassan múlt az este.

Private dancer / Magántáncos

*I'm your private dancer, a dancer for money
(A magántáncosod vagyok, pénzért táncolok)*

A vonat zsúfolt volt, húsvét után sokan igyekeztek hazafelé. Gábor a barátai előtt lökdösődve taposta az utat az ülésorok között, kezében a helyjegyekkel, kereste a számokat jobbra-balra, amikor meglátta a lányt. Mosolygott, valami földöntúli nyugalom vette körül ebben a zsidóságban, fejét mesteri eleganciával fordította a fiú felé, amikor az lehuppan mellé az üres ülésre. Tekintetével bevonta Gábort a csendbe, ami körülvette, teljes figyelmét neki szentelte.

- Végre megtaláltam – mondta Gábor – akkora itt a tömeg.
- Megtalált – mondta a lány – ilyen sok ember között is. És miért kerestet?
- Én... izé,... a helyet gondoltam – dadogta, közben idegesen integetett a többieknek, hogy menjenek tovább. – Láttam a koncerten tegnap este – szedte össze a bátorságát.
- Kár, hogy nem kért fel táncolni. Egész este senki nem kért fel. Nem tudom, mi a baj velem, talán csúnya vagyok.
- Magával semmi baj sincs, maga tökéletes – Gábor el sem hitte, hogy ezt mondta.

– Nem vagyok nagy táncos, nem élvezte volna – magyarázkodott, zavartan babrálta rövid borostáját. A lány szemében érdeklődés csillant. Ujján megvillant egy jegygyűrű, ahogy a haját elsimította.

– Mi a neve? – kérdezte. – Az enyém Ágnes.

Idősebb volt Gábornál, már harminc felett járt, jómódú volt és férjezett. Mindig is a kisvárosban élt, most valami elintéznivaló miatt utazott Budapestre. Gábor író volt, folyóiratokban megjelent már néhány verse, egy kötetet állított éppen össze a kiadónak, és írt pár dalszöveget is, amelyek sikeresek lettek. Az álma egy regény volt, amihez már régen gyűjtötte az anyagot. Egyedül élt egy albérleti szobában, az eseti cikkekkért kapott pénze még ezt sem fedezte. A szülei segítették.

Véletlenül került a városkába. Az utolsó pillanatban csatlakozott a többiekhez. Nem is élvezte különösebben a kirándulást, unalmasnak tűnt a hely, hamar bejárták az egészet, majd visszamentek a szállodába. Legszívesebben hazautazott volna az első nap után. Most pedig már majd huszonnégy órája szerelmes volt.

– Táncosnő vagyok – mesélte Ágnes –, de kijöttem a gyakorlatból, mostanában csak a férjemmel táncolok. Övé a bár, ahol láttál. Nagyon gazdag, tudod?

A szeme melegített, ahogy Gáborra nézett, egyenesen rá, sosem másfelé. A vonat kattogott, haladtak, beszélgettek, a Nyugati előtt megfogták egymás kezét. Nem szándékozták egyhamar elengedni.

Te vagy a fény az éjszakában

A szék úgy állt a falnál, mint amit évekkal ezelőtt elfelejtettek. A legjellegtelenebb bútor volt a kis utcai szobában, egyszerű barna fa, valaha pácolt, támlája kissé hajlított, egyébként egy darabból készült. Lábai kifelé görbültek, kopottak, főleg alul, sok láb lépett rá, míg ide került. Az ülés alatt egy lekerekített keret szaladt körbe, hogy merevítsa a lábakat, de mára inkább az emléke maradt a szándéknak. Összességében unalmas darab volt, régen pótszéknek használták az újpesti moziban, de amikor bezárták, széthordták a berendezést. Gábor nem emlékezett rá, hogy valaha ült rajta, vagy bármit rátett volna, észre sem vette, amint ott porosodott. Régi fénye megszikkadt a szemközi ablakon át időnként rávetülő napsütésben, különben alkalmazkodott a szobát uraló súlyos félhomályhoz. Ahogy Ágnes ráült, a szék imbolyogni kezdett a szokatlan megpróbáltatástól, hangos reccsenéssel próbált helytállni a lábain. Gábornak elállt a szava a csodálkozástól, mennyivel világosabb a szoba, ha a lány is benne van.

– Jó lesz itt neked? – kérdezte.

– Jó – mondta a lány. A szék halkán nyikorgott az örömtől.

Zene szólt a rádióból, Ágnes tánclépésekben keringett körbe porronggyal a kezében, ritmusra törölte a bútorokat, és hangosan énekelt hozzá. Elmerült a munkában, nem gondolt arra, hogy erőszakkal kiszakította magát a régi életéből, lelkesen várta

Gábort. Nem tudott visszaemlékezni, hogy élt ezelőtt, de rémlett neki, hogy elégedett volt. Most nem az. Minden perctől új izgalmat vár, élményeket, érzéki örömet, szellemi beteljesülést. Csak előre nézett. Lobogott, mint egy fáklya, melegével terítette be rideg környezetét. Nem számolta a napokat, az időnek nem maradt szerepe számára.

Gábor tésztát hozott és húst, együtt főzték meg az ebédet. A fiú az írásról mesélt, versekről, és főleg a regényéről, ami egy szerelem története, de tragikus, és most megakadt, képtelen elmélyülni benne, annyira távol került mindentől. Pillanatonként megérintette a lányt, mintegy bizonyosággal, hogy létezik. Ágnes tánclépéseket mutatott, ritmusokat, dallamokat. Gábor a karjában tartotta, vele ringott.

A szoba boldog volt, körbevette őket, vigyázott rájuk. Megéppülése óta először érezte, hogy élet van a falain belül.

A 67-es úton

*Nagy esők jönnek és elindulok,
elmegyek innen messze...*

Nagy eső zúdult a városra reggel, lehűtötte a kora nyári hőséget. Dobolt a szoba ablakán, ahogy az erős szél nekiverte, rezegtek az üvegtáblák a keretben. A plafonon megjelent egy folt, és az asztalra terített linóleumon csattogni kezdtek a cseppek. Gábor egy teáscsészét állított alá, majd egy lábost, végül egy lavórt. Mást nem is talált volna a háztartásban.

– Kibírja, amíg Ágnes hazajön – gondolta – azután meg úgyis mindegy. Felvette a bőröndjét, és kilépett az ajtón. Egy darabig szerencsétlenkedett egy esernyővel, végül feladta, bedobta a kapualjba, és elindult az esőben. A víz elmosta a nyomát, mintha sose járt volna itt.

Az ágyon még ott volt kettejük lenyomata, a reggeli füledt együttlétük emlékét redőzte a lepedő és a félrehajtott paplan. A párnát egy fej lapította ki, ahogy forgott a kék hevében, egy sebtében ledobott hálóing pedig összecsomósodva mutatta az extázis erejét, amint egy öntudatlan marok gyűri apróra hosszan. A rugókban mintha még nyikkanna az erőlködés, hogy ellene feszüljön a hullámozó testeknek, de a csend elborítja a szobát. Alkonyodik. Az üres szekrény ajtaja ásít, megnyúlt árnyékot vet a kopott falra. Ágnes ül a rozoga széken, mellette szatyor, bevásárolt a vacsorához.

– Érdekes, nélküle milyen halott ez a hely – gondolta. Már nem sírt. A plafon még könnyezett egyet-egyét helyette.

Levél a távolból

Távolból írok kedvesem...

A sör habja már megroggyant az érintetlen korsóban, a vörösesbarna lében a bu-

borékok már nem táncoltak fölfelé, pedig sokáig azt nézte üres tekintettel. Ágnes ke-rengését látta bennük, ahogy ösztönösen mozdult a teste a zenére. Az asztalon papír, most arra mered, az érintetlen fehér felület hogy bírná el azt a mocskot, amit rá kell írnia, ezen járt az esze. Hogy elodázza az elkerülhetetlen kezdetet, Gábor a pohár után nyúlt. Kilkenny, angol vörös sör volt benne, rá kellett jönnie, hogy a híres Guinness neki nagyon keserű és nehéz. A Pimlico Pub-ban ült, Londonban, itt vett ki szobát nem messze. Azon igyekezett, hogy elfogadhatóan meg tudja magyarázni önmagá-nak, miért is szakadt ki az újpesti kis szobából ilyen erőszakosan. Tudta, hogy Ágnes sosem fogja megérteni.

Nyolc hét alatt nem írt egy sort sem. Egyetlen verset sem, egy fejezetcímet sem a regényből, egy betűt sem tett a jegyzetekhez. A célokat nem szabad feladni, ugye? Huszonhat évesen semmiképpen, ugye? Majd ezzel fejezi be a levelet. A kérdésekre remélte, Ágnes megadja a válaszokat, amikre számít, és ezzel a feloldozást.

– Utoljára még kihasználom az önfeláldozását. Pedig munkát is talált, bekerült egy színház tánckarába. Igazán gyönyörű volt, ahogy a színpadon forgott, és boldog, hogy kenyérkereső lett, így én írhatok. Nem értette, hogy nem a pénz, hanem ő maga az, aki gátol, az a gyönyörű lény, a tisztasága... ahol minden tökéletes, ott nincs mit monda-ni – maga elé húzta a papírt, és írni kezdett – *Kedves Drága Ágnes!* ...

Ágnes a fehér padon ült a sötét folyosón, a lámpa nem égett, takarékoskodni kel-lett az árammal, a lépcsőfordulóból szűrődött be egy kis gyenge fény. A falakon fehér csempék, sok helyen leestek már, az épületet nem tatarozták ki az utóbbi negyven évben. Ehhez képest tisztaság volt és fertőtlenítő szag. Üres volt a hely, egyedül várt, esteledett már, mindenki hazament. Az orvos majd behívja, ha elkészült a teszt ered-ménye. Nyugodtnak látszott, de belül kavarogtak az érzései, arcára most először kiült a kétely, vajon tényleg minden rendben lesz-e? Kezében egy borítékot gyűrögetett, rángatta, tépte, mintha a papír tehetne róla, mit írtak rá. A londoni bélyegző égette a szemét: hát ilyen messze menekült előlem?

Az asztal túloldalán őszes hajú orvos, nagy szemüveggel, barátságos arccal.

– Kisasszony, önnek gyermeke lesz, gratulálok, remélem, ön is örül a hírnek – mondta. – Egyelőre minden rendben van, de rendszeresen el kell majd jönnie – tette hozzá. Ágnes letette a borítékot az asztalra, és önkéntelenül a hasára tette a kezét: az első ölelés. Arcára kiült a régi mosoly, derűsen nézte az orvost.

– Igen, minden rendben van – mondta és elindult kifelé. A levél már nem érdekel-te, otthagya.

Hamvadó cigarettavég

Gábor feszülten nézte, hogy a kis töpörödött öregasszony letette az utolsó lapot is, és ránézett, miközben nagyot szippantott hosszú cigarettájából. Nem először talál-

koztak, de mindig kiismerhetetlen maradt neki ez a nő. A londoni magyarok elsőszámú kiadója, régi híres író, akiről otthon semmit sem lehetett hallani, ötvenhatos emigráns.

– Nem értem, maga miért magyarul ír? – szólalt meg rekedtes hangon, amit napi negyven cigaretta idéz elő hosszú évtizedek alatt. – Ezt a könyvet senki nem fogja otthon elolvasni, mert egyetlen kiadó sem meri majd kiadni. Viszont zseniális. Ha befeljezi, lefordítatom, és itt adjuk ki. Nagy siker lesz. Hangos siker. Csak egy jó cím kéne.

– Tánccalok – mondta Gábor – ez a címe.

A nagy nappaliban régiesnek tűnő angol bútorok, minden sötétbarna és nehéz, hatalmas íróasztal mögött ült a nő. Gábor mellett méretes teázó asztalka, rajta csésze, a tea kihűlt, ült egy hatalmas karosszékből, állítólag az Earl of Gwyneth tulajdona volt. Hamar rájött, hogy a név a Pendragon legendából való, és ezzel átment a vizsgán.

– Great Dance Songs – mondta a nő, ízlelte – jó lesz. Egészen belelkesedett, kutatni kezdett az asztalon. A cigarettáját egy hamutálba ejtette, onnan füstölt elő, mint a Vezúv, csípte Gábor szemét. Az öregasszony feltett egy nagy szemüveget, ami a fél arcát befedte, úgy forgatta fel a papírhalmokat maga előtt. Köntösének bő ujjá mindenbe beleakadt és lesodort a földre. Hangosan hümmögött, egyszerűen felkapott egy névkártyát, és a magasba emelte:

– Megvan! – kiáltotta és azonnal tárcsázni kezdett a telefonon – kicsöng – tájékoztatta Gábort – ő kiváló fiatalember, idősebb magánál, és már régóta itt van, majd ő lefordítja nekünk. Ne aggódjon, a kiadó állja a költségeket – mondta egy szuszra, közben beszólt a kagylóba – Michael, kérem, ha volna egy kis ideje, örülnék ha átjönne, és megismerne egy kitűnő fiatalembert Magyarországról.

Gábor izgatott volt, de próbált józan maradni, közbeszólt:

– Még nincs is kész, kell még vagy két fejezet, az még legalább egy hónap – de az öregasszony letorkolta:

– Két napot kap, a fordítás kész két hét alatt, akkor szerkesztjük, és karácsonyra piacra dobjuk. De nem a maga nevével, kell egy jó írói álnév, amit az angolok meg tudnak jegyezni, legyen mondjuk Daniel Martin. Egyszerű, népszerű. Nagyszerű.

– Miért nem az én... – próbált ellenkezni Gábor, de a nő nem hagyta.

– A maga plebejus magyar nevével nem lehet egy sikerkönyvet eladni. Meglátja, húsvétra Amerikában leszünk. Vegyen egy tollat a dedikálásokhoz. Jó nagyot!

A cigaretta elaludt a hamutálban. Gábor megkönnyebbülten törölte meg a szemét.

Könnyű álmot hozzon az éj

Abban az évben nagyon hideg volt a március. Jégcsapok lógtak az ereszekről mindenfelé. A járda lefagyott, vastag hó borította az úttestet is, az autók kereke mély árkokat barázdált bele. A mózeskosár nagyot lendült, át a járdaszegélyen, egy parkoló

kocsi mellett elsuhan, és engedelmesen visszatért a botladozó láb mellé, kicsit nekiütött, aztán, ahogy mindketten visszanyerték egyensúlyukat, folytatódott a hazaút. A kapualjban nehezen találta meg a kulcsot, mert nem akarta letenni a kosarat a hóra, egy kézzel pedig nehéz volt előhúzni, a rajta lévő sok réteg ruha miatt. Végül leguggolt, az ölében tartotta meg a terhét, és bejutottak. A kis szoba hűvösen és sötéten fogadta őket.

– Íme apád háza, itt fogsz felnőni – mondta Ágnes az újszülöttnek, akinek a Sára nevet adta. Most értek haza a kórházból. A csecsemő halkán gögicsélt, anyja a töredezett szótagokból azt hallotta ki: Gá-bor.

– Legyen szép a napod, bárhol vagy is – suttogetta, majd hozzálátott befűteni a vas-kályhába. Bekapcsolta a rádiót, tánczene szólt, a karjába kapta a kicsit, ringatta, táncolt, a gyerek nevetett, Ágnes magához szorította.

– Köszönöm – mondta hangosan, maga se tudta, kinek.

Ha itt lennél velem

Az első, amit ébredéskor meglátott, egy nagy, régi viktoriánus csillár volt, üveggyöngyökkel és láncokkal díszített fényes habostorta, a magas bíborszínű mennyezetről csüngött alá. Olyan hangulatot adott a teremnyi hálószobának, mintha valaki rózsaszín szmokingban ment volna a McDonalds-ba. Kótyagos fejjel elgondolkodott, a jólét és az izlés miatt ennyire ellentmondásos ebben az országban. Felült a hatalmas kör alakú ágyban, észlelte, hogy egyedül van. Rémllett neki, mintha éjjel ez még nem így lett volna. Kinézett az ablakon, de a ronda barna mintás függönyök eltakarták a kilátást.

– Nem baj – gondolta – kint sem szebb ez a város. Megborzongott a mesterséges szellőzés okozta hidegtől, fázósan húzta magára a takarót.

– Ki hinné, hogy a sivatag közepén ilyen hideg a reggel? – morfondírozott gúnyosan. Érezte, hogy alig valamivel kevésbé részeg, mint amikor este ágyba került. Hosszú volt a parti, és csak sok whiskyvel bírta ki a rengeteg rajongót. Zúgott a feje, enyhén émelygett. Éppen visszafeküdt, amikor valaki rászólt:

– Jó reggelt, híres ember! – fiatal női hang volt, kissé fátyolos, édesbús melankóliaként írta volna le az érzést, amit keltett benne, ha most új regényen dolgozott volna. – Rendeltem kávét és aszpirint, szükséged lesz rá – mondta a lány, ekkor már közelebről, lassan bekerült a látótérbe. Hosszú egyenes szálú barna haj, ovális fehér arc, nagy szemek, mosoly. Már emlékezett, a helyi ügynöke mutatta be a dedikáláson, a neve Sarah, New York-i, és csak miatta utazott Las Vegasba. Fiatalabb nála, csak hasonhat, ha jól emlékszik, épp, mint ő volt, amikor...

– Belőlem írja a szakdolgozatát, istenem, de rémes ez.

A lányon csak az ő tegnapi fehér inge volt, félig kigombolva, kivillant a belső comb-

ja, ahogy felmászott az ágyra, lenyomta őt a túlságosan is puha matracra, és az ölébe telepedett.

– Drága Daniel, ugye, nem csak a könyveidben létezik reggeli szex? – kérdezte Sarah. Megcsókolta, melegen, bensőségesen – te jó ég, ez a nő szerelmes belém – futott át rajta a gondolat, aztán már nem figyelt semmire, csak egy név zakatolt ütemesen a fülében, ahogy mozogtak együtt, egyre gyorsabban.

Reggeli közben a lány csevegett, hogy mennyi mindent kell megnézniük együtt, milyen izgalmas ez a hely, és a szálloda milyen gyönyörű, és vajon Daniel Martin, az angol, a híres író, a puritán szövegek mestere, négy egymást követő bestseller szerzője mit szeret itt a legjobban?

– Ne félj, ez nem interjú, nem használok fel, csak magamnak. Elraktározlak belül, velem maradsz már mindig, bármikor hagysz is el.

– Utálom ezt a várost, semmi sincs benne, amit szerethetnék. Még ma elutazok. Te vagy az egyetlen összekötő kapocs a valósággal. Idegennek érzem magam. Itt is, máshol is. Volt egy ócska kis szoba, abban laktam valakivel régen, csupán ott voltam otthon.

– Mint a regényedben, ugye, a Great Dance Songs-ban. És mondd, ő volt Agnes?

– Gyere velem, talán egyszer elmesélem. Tudsz te táncolni?

Álomarcú lány

Az éjjeli lámpa fénye sápadt félkört vont a térbe, hogy a szoba többi részét kiszorítsa az éjbe. Sejtelmes neszek szaggatták meg a csendet, egy-egy vízcsepp a fürdőszobában csepegő csapból, egy bogár távoli repülése a nappali felől, bútorok recsenése, talán egy régi vendégségről álmodnak. Idegesítette ez a mozdulatlanság, amiből a hangok jöttek, csak fokozták az elveszettségét, a bizonytalanságát. Körülötte minden otthonos volt, meleg, világos pasztell színek a lámpafényben. Hatalmas ágy, drága selyem ágynemű, barack színű, az illata az öblítőtől és a benne fekvő testektől meghitt. Az éjjeli szekrényke drága és ritka pácolt berkenyefa, egyedi gyártás kizárólag az ő kérésére, rajta a Rolex órája, a gyűrűje, egy könyv, egy fiola altató és egy fél pohár víz. A fal bársonnyal bevont, halványzöld, kis Miró rajz tőle balra, meztelen nőalak, fehér alapon kék tinta. A padló süppedős barna szőnyeg faltól falig. Szereti, ha csiklandozza a talpát, papucsot amúgy sem hord soha, utálja. Feláll, kisétál a mosdóba, hosszan vizel, kezet mos, gondosan elzárja a csapot, hogy ne csöpögjön tovább, visszacsoszog. Elkéseredetten konstatálja, hogy ugyanolyan feszült, mint eddig. A kis játék nem segített. Gábor már hosszú ideje nem tud aludni, éjszakánként kémleli a szobát, regényalakokat, szereplőket idéz a sötétbe, de fájdalmára mindig élő emberek kísértik helyette, a legtöbben olyanok, akiknek elszámolni valójuk van vele, és neki magyarázkodnia kell. Tegnap este az első kiadója volt soron, a kis magyar emigráns szerkesztő-

ség, akiktől elpártolt a kezdeti siker után egy jó nevű amerikaihoz. A rekedt, agyondohányzott női hang számonkérő volt, gunyoros, ő pedig visszatamadott: miből tellene nekem a Belgravián lakásra, ha magukkal maradok, miből?

Ma sokkalta félelmetesebb a magány, a szembesülés, ma Gábor jött el, hogy elszámolja Daniel Martinnal az életét.

Az éjjeli lámpa fénykörébe halk szusszanással beúszik egy arc a túloldadról. Érett nő, harmincéves elmúlt, egyenes szálú hosszú barna haja szétterül körülötte a párnán, mint a taréj, fehér arca világít, nyugodt, átszellemült. Mélyen, egészségesen alszik, mint aki elégedett a sorsával, a világgal, mert megkapta azt az embert, akit a legtöbbre tart, és akibe szerelmes.

– Milyen szép vagy, Sarah – gondolta Gábor. A paplan alól egyszerre kicsúszik egy kéz, hosszú ujjakkal, megcsillan egy jegygyűrű, egyszerű arany karika, a párja a Rolex mellett az éjjeli szekrényen. Egy másik kép jut az eszébe: vonat, egy kéz a haját igazgatja, gyűrű az ujján, majd egy másik szoba, sok éve már.

Az asztali lámpa éles fényt vet az ócska étkezőasztal kék lapjára. A fehér papírhalom szinte vakít. A szoba többi része teljes sötétségben van, csak az ágy egyik csücskét világítja meg. Gábor megbűvölve nézi az alvó arcot, amely talán ösztönösen mozdult a fénybe, hogy ő láthassa. Ilyen feltétel nélküli nyugalmat és harmóniát soha nem látott eddig. Megpróbálta leírni, versbe szedni, megfogalmazni az érzéseit, de csak a papírt pocskolta, mindent eldobott. Az összes éjszakán ugyanaz történt: Ágnes elaludt, ő leült az asztalhoz dolgozni, regényen, versen, mindegy volt már, csak valami szüleszen. De csak nézte a lányt, éjszakáról éjszakára gyönyörködött benne, és nem sikerült egyetlen sor sem.

Már régen nem írt, négy sikeres regény után gazdag lett, és elfogyott minden gondolat, amiről szólnia lehetne. Hónapok óta az asztalához sem ült le, egyetlen történet sem foglalkoztatta. Teniszezni járt vagy otthon ült, olvasott, ha volt kedve. Elvette a rajongóját és kritikusat, hogy ne egyedül lézengjen ebben a luxus lakásban, legalább legyen mellette valaki, ha már nem dolgozik.

– Furcsa fintora ez a sorsnak – védekezett Daniel Gábor előtt – elhagytam, akit szerettem, hogy írassak. Most, hogy nem írok már, elvettem azt, akit nem szeretek...

Az éjjeli lámpa fénykörében egy leányarc, barna hajú, fehér bőre világít, csukott szem meg-megrebben, valamit álmodik. Egyenletesen szuszog, teljesen elengedte magát, mint akit körülöng a biztonság. Kis karjaival egy plüssmackót szorít magához, óvja, védi álmában is, ahogy azt anyától tanulta, amikor még együtt aludtak. Ágnes ül az ágy szélén, nézi az alvó gyermeket, ölében még nyitva a meséskönyv, amiből olvasott. Óvatosan fölé hajol, megcsókolja, eloltja a lámpát.

– Jó éjszakát, kicsim, álmodj szépeket, ha találkozol apával, mondd meg neki, már hazajöhet – súgta.

Sohase mondd

Az elnyűtt zongora fájóan hamis dallamai nem segítették az énekest, hogy elfeledtessék hiányosságait. A tangó széteső ritmusai visszájára fordították az érzelgős dalt, a bár törzsközönsége visszafogott nevetéssel díjazta az előadást. A sűrű füstben megtört a nappali fény, a délután megnyúlt árnyai avilági hangulatot kölcsönöztek a helyiségnek, ami az említett zenei faskóval kiegyesülve a leghetetlenebb helynek tűnt egy délutáni randevúhoz.

– Életem egyetlen biztos pontja ez a bár és Sanyi borzalmas klimpírozása – mondta a férfi. – Harminc éve minden áldott délután itt játszik, megiszik két fröccsöt, hatkor végez, akkor kap egy zónaebédet. Minden nap ugyanolyan, itt semmi sem változik. Ha Sanyi nem lesz többé, ez a hely bezárhat, ő egy fogalom! – itt ivott egy kortyot a koktélos poharában lévő rózsaszín italból. – Szerepek, szerződések, munkanélküliség, nőülés, válás, premierek, sikerek, bukások, minden, ami a feje tetejére állította az életemet, a Sanyi hangja miatt vált elviselhetővé, ez a hely maga a bizonyosság, hogy az élet igenis folyik a maga medrében tovább.

– Akkor elmondható, hogy igencsak hamis dallamokra és fals ritmusokra járod a táncodat – mondta Ágnes mosolyogva, a hangjában némi éllel – látok lehetőséget a zenei fejlődésed tekintetében – tette hozzá, és minden vidámság nélkül elnevette magát. A férfi azonban elkomolyodott:

– Akkor taníts, hogy járjam, hogy éljek, légy része az életemnek! Ne csak a színházi koreográfiákat csináld meg nekem, hanem komponálj nekünk közös táncot is! – kérte, talán túlzott határozottsággal, amit Ágnes a kezdődő részegség jeleként értelmezett.

– Ez nem jó ötlet. Nekünk nincs közös jövőnk, jelenünk is alig – halkan ejtette a szavakat, a hamis tangó szinte elnyomta a hangját – tisztellek téged annyira, hogy nem megyek bele egy komoly kapcsolatba veled.

– És ami az előző hetekben volt, az semmi? – a férfiban ágaskodó sértett kisfiú felülkerekedett, kiürítette a poharát.

– Nagyon is jó volt, ha ezt akartad hallani, és még lehet is, de ez sohase lesz több, mint alkalmi együttlétek. Ha ez neked nem elég, sajnálom. Akkor most hagyjuk abba! – Ágnes arca megmerevedett, látszott rajta, hogy végleg elhatározta magát.

A férfi intett a pincérnek, hogy kér még egyet, aztán megfogta a nő kezét, megcsókolta, színpadiasan, mintha egy rendelkező próbán előjátsszana a bonvivánnak, mélyen a szemébe nézett, és szavalni kezdett:

– Fukar kezekkel mérsz, de hisz nagy úr vagy! De soha ne mondd, hogy vége – kiessett a szerepéből, önmaga számára is meglepő őszinteséggel tette hozzá – Addig is, rendben van, elfogadom, hogy el ne veszítselek, mert te vagy életem szerelme. Még ezt megiszom itt, és mehetünk. Hozzád vagy hozzám?

– Hozzád – mondta Ágnes.

Mama, kérlek

Senki nem mondhatná meg, hogy ez ugyanaz a kis szoba, amiben Gábor és Ágnes szerették egymást. Világos volt, tiszta, a bútorok újak, alig használtak, elvégre egy gimnazistának már nem elegendő a sok régiség. Frissen festett falak, emeletes ágy, alul dolgozósarok számítógéppel, egy babzsák fotel, élénk narancsszín szőnyeg és egy piros kanapé: azon ült Ágnes, mellette a lánya, Sára. Mióta megvették a házat, kitaroztatták, átépítették, lett három szobájuk, szépen berendezték mindet, mégis ez volt a kedvencük, itt töltötték a legtöbb időt. Zene szólt, mint mindig. Ágnes figyelte a nem túl bonyolult dallamot, egy táncot próbált elképzelni rá, jól mutatna a show-ban, amit rendez a színháznak. A lánya olvasott, egy másik világban élt, teljesen magával ragadta a történet. Nem véletlenül lett világsiker ez a könyv már több mint tizenöt éve, most is töretlen olvasótáborral rendelkezett.

– Ez a Daniel Martin egy zseni! Annyira jó ez a könyv, már másodszor olvasom egymás után, letehetetlen! – áradozott Sára.

– Mi a címe? – kérdezte szórakozottan Ágnes. Szeme előtt egy forgás- és emelés-kombináció pergett, mint egy film.

– Táncdalok! – vágta rá Sára – tudod, már mondtam! Nem is figyelsz rám!

– Dehogynem, kicsim, dehogynem. Biztos nagyon jó könyv.

– Jaj, anya, inkább ne mondj semmit!

Night Fever (ráadás)

– Szóval így működik egy író? Meglát valakit, közben hall pár dalt, és kitalál róla egy mesét? Nem zavar, hogy ebből semmi nem igaz? – a lány kíváncsian nézett Gáborra, aki éppen kiürítette a sörét. A zenekar játszott, a tömeg hullámozott a színpad előtt, ő pedig élvezte a nagy barna szemek keltette melegséget. Nehezen vett erőt magán, hogy megszólítsa a lányt, de végül nem tudta leküzdeni a vonzást. A hangos zene ellenére kitűnően beszélgettek, a bensőséges hangulat kívül rekesztett minden zavaró tényezőt. A barátaik már rég elmentek, észre sem vették.

– Ez csak egy történet. Talán egyszer megírom – mondta a fiú. – Gyere, menjünk táncolni. Hátha mégis táncosnő vagy?

A zenekar a Night Fever-t játszotta a Bee Gees-től. Ők a feszes ritmus ellenére ösz-szebújtak, szorosan tartották egymást.